

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ivsti Lipsi[i] Sapientiae Et Litterarvm Antistitis Fama
Postvma**

Lipsius, Justus

Antverpiae, 1629

Cap. III. An contrà, quàm sentit, scribat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70662](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70662)

mulier modò deprehensa est in adulterio. In lege autem Moyses mandavit nobis huiusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Nihil agis ô bone. Summus ille Rex regum rogandus, vt hoc miserabili æuo, errantium animos sanet, aut pertinaciam tollat.

Verùm olim probaui. O quamdiu hæc ad popularem inuidiam! Nunc autem sublato omnes velim. Planissimè à caluo ad caluum. Vbi hæc dixi, scripsi? ô pectus niueum! vbi? Apud vos fui. Fui: & bellicus me turbo in angulum illum compulit. Vestra probaui. Nolebam. cogor aliquid reponere, & verum aliquando fateri. Mores, studium, finem, media ad hunc vestra numquam probaui: nec viuit mortalium quisquam, qui hæc ab ore meo. Ciuile hoc bellum, ferrum, sanguinem, semper improbaui: & naturâ alienior sum ab hac Erinny. Sed Feros, & gentem illam totam. Numquam vniuersam gentem damnaui: & peccem in omnem prudentiam, qui totam damnem. Aliquos ex his minùs probasse non diffitebor: acres spiritus, & nusquam nisi in periculis credulos: preferuidos, & ex ingenio suo reliquos metientes: alieni roboris & consilij contemptores. hæc numquam probaui. At sunt alia in eâ gente magna: patientia, quâ vnâ ferè regna tenent, fides, qualis in nullâ aliâ; ingenium ad summas scientias, Iurisprudentiam, Philosophiam, Theologiam: & debemus hanc ætate nostrâ illis lauream. Finio: erit alibi latior campus.

CAP. III.

An contrâ, quàm sentit, scribat.

REDANIVS. Contra animi tui sententiam scribis: & fallis sciens, etiam inuitus. Quis re cogit? quis, nisi ille, qui non rectè eminere dicitur supra omnia humana & diuina, nisi, quidquid est vsquam magnum excelsumque, calcet pedibus; tum deinde tui Iesuitæ?

LIPSIVS. De Pontifice quod dicis, vis credâ à cortinâ dictû? ô nouû sæculi nostri Paridem! vacuâ dominaris in aulâ. Iactabat ille se olim, & laceſſebat stolidè; vt verò Menelaum vidit,

* Stantem
in principi-
bus, percul-
sus pectore
satis est.

* Ἐν πρημάχοισι φανέντα, κατὰ πλήρη φίλον ἦτορ.

tibi non idem eueniat, si vel à decem passuum millibus Pontificem intuearis? quem cum nec audias, nec videas, descendis ad calumniarum tuum campum. Et super quæ diuina eminet Pontifex? tua? id est Calviniana? Nam de humanis quid stomacharis? calcata Pontifex planè. Quicumque cælum cogitat, & seriò cogitat, non quidquid hîc magnum calcata pedibus?

De Iesuitis verò, quid? cogunt illi L I P S I V M contra animi sui sententiam scribere? Et quales tibi Iesuitæ? *Hominum genus insolens.* An ideò mel insuaue, quia ægris sic videtur? & illi insolentes, quia vobis aliquot parùm sanis? Et quid si aliquid haussim ab his fontibus? at aliud quàm tu mentiris. Aliter, mihi crede, catuli olent, aliter fues. in illis nil nisi probum, doctum. plura hîc dicerem, vera dicerem, plura illorum vetat pudor. in vobis qualia sint, Germania, Gallia, Belgium vniuersum, nimis, heu, magna documèta sunt. quæ ego nec refero nec narro. O quousque natamus in hoc ciuili sanguine à ferro vestro!

Iam ego qualis tibi videor? quid tam alienum à meis moribus, quàm aliud sentire ac scribere? ne decrescere quidem didici præter mètè: in laudem tamen, fatebor, semper pronior, in amicitiam facilis: probare pleraque, si abesset improbitas; etiam virtutem in hoste admirari, laudare: etiam eruditionem in aduersario sequi. Hoc si aliud est sentire ac scribere, habes fatentem reum; feci. tu de ingenio tuo iudica. Olim dictum:

Heu mihi difficile est imitari gaudia falsa,

Difficile est tristi fingere mente iocum.

Nec benè mendaci risus componitur ore,

Nec benè sollicitis ebria verba sonant.

arbitreris de ingenio meo dictum. Non didici gaudia imitari falsa, non ore ridere, mente flere; non hilarescere vultu, animo dolere. Hoc verò fati mei esse censeo, ab ijs morderi, qui cum religione verècundiam exuerunt. nisi fortè, sicut qui ocymum ferunt, feliciùs id nasci ad conuitia interiecta autumant, ita vos spargendis contumelijs fecundius mihi nomen paratis. Et ego tamen contra animi mei sensum scribam?

— pultes

Coram alio dicem puero, sed in aure placentas?

non

non est Stoïci, qualem me facis. aut inuitum me quisquam cogat, & meliora scientem, in aliam à sensu meo scriptionem? non est Stoïci: non si tundar in mortario: & exertâ hac linguâ, loquentur oculi: hos si quis eruat, singula membra iam lingue erunt. aut quis hanc dexteram, refugâ mente, compellet in scriptionem? non si Mucius fiam, & ardeat illa in igne: nam quæ supererit, dextera mihi & sinistra erit. Etiam hac viduabis LIPSIVM? totum exinde corpus dextera erit, totum scribet, & reteget quod claudebat pectus, Stoicum, vti tu vis; vti ego, Christianum.

— *Phalaris licet imperet, vt sim*

Falsus, & admoto dicitur periuria tauro,

non decedo à veteri maiorum instituto: nec fallo sacramentum, quo baptismate obstringor. At tu memento moniti:

Arcanum neque tu scrutaberis vllius vquam,

minùs etiam, quæ somniata tibi. neque florem domi tuæ natum alieno adnectas capiti, tamquam capitis huius, non tui somnium; tamquam horti non tui, sed illius palmitem.

C A P. I V.

An animum inclinavit cum Fortunâ.

REDANIVS. Animum inclinasti, quò propendere cernebas Fortunam: & maluisti cum Dijs adhærere causæ victrici, quàm cum Catone victæ.

LIPSIVS. Priscus mos redijt, & conuitia spargimus è plaustris. Audisses Isocratem; ** Τὰς ἄλλας λοιδορήσαι, ἔσσημιον ἀρετῆς ἔστιν.* & temperasses ab hac maledicentiâ. Verùm vtcumque se res habeat; si Dijs adhæsi, quid damnas? meliora sequuntur. si non obstinaui causæ immori cum Catone, quid ringeris? At tu satis habes, si hanc veterem de Cæsare & Catone gemmam in medium sparseris, quæ mihi algâ est vilior. Et quis tibi hîc è tripode ad arculas sedet, vt suggerat & dicitur ex exeso quopiam codice victricem causam, victamque? neque enim hæc tibi, vt pleraque reliqua, sine Theseo. Imò quid scabiem reuocas prisca temporis? pruritus illi, publicè aut priuatim,

Hh 3

quem

* Non est
indicium
virtutis, a-
lios cõuictis
proscindere.